

CABELLS BLANCS

Em desperto, em costa obrir ells ulls, endormiscada encara, vaig observant amb acurada atenció un petit raig de llum solar, que vol colar-se entremig de la renglera de vèrtebres de la persiana del balcó de la meva habitació.

D'antuvi decideixo, que avui serà un bon dia, això és el que he après amb el pas dels anys, podria quedar-me al llit tot el matí queixant-me del dolor que noto a totes les parts del meu cos ja rovellades o puc aixecar-me d'una revolada, satisfeta i agraïda pensant en les que encara funcionen prou bé.

Miro el rellotge i recordo la Carme, ella m'espera com tots els dilluns per fer la caminada.

Amb una mica de dificultat, arrossegant les cames, entro al lavabo i em fixo amb els solcs i les empremtes que el pas del temps ha anat esculpint a la meva cara, moltes vegades em sorprèn la imatge que el mirall em retorna del meu rostre. Jo no voldria ser com aquella dona que viu en el meu espill.

Però, no em preocupo tampoc massa, tot envellint m'he tornat més amable amb mi mateixa, m'he convertit en la meva millor amiga, ja no busco a la joveneta que un dia vaig ser, somric a la que sóc avui, em sento contenta pel camí que he recorregut i assumeixo les meves contradiccions.

Recordo amb melangia els anys de joventut, encara que aquest record sovint m'amoïna, tinc pressa per viure, envelleixo per obligació, em rebel·lo uns instants, però en donar un cop d'ull al meu entorn descobreixo un reguitzell de coses que són les que realment ara em fan sentir feliç.

Em sento plena de poder o de saber, amb arrugues o no, donar a totes les persones que m'envolten el mateix nivell d'afecte de quan era jove.

Ara sóc una àvia dinàmica, i tinc cura més que mai de tots els moments de la meva vida. Sóc una àvia ordenada i se distribuir-me el temps per arribar a tot arreu.

Després de la passejada amb la Carme, vindran els néts a dinar a casa, és per això que ja ho tinc tot enllestit, tot just aixecar-me després d'haver passat pel lavabo, he preparat amorosament les viandes perquè quan arribin ho trobin tot a punt.

Els dilluns i els divendres són sagrats per a mi, són els dos dies que vénen a casa al migdia i la seva presència omple d'energia positiva tots els racons i raconets de la meva llar, gaudeixo plenament escoltant les seves inquietuds, confuses i rebels que denoten ja el naixement d'una propera adolescència.

Tot i la diferència de generacions, respirem complicitat i estic segura que el sentiment d'afecte mutu és recíproc. Avui si em deixen parlar els explicaré el proper viatge que faré aquest estiu.

Demà dimarts, també tinc l'agenda molt completa, vull anar a escoltar una xerrada envers el tema de "La Nutrició" al Club de Jubilats, que promet ser molt interessant. Al vespre celebrarem l'acomiadament del curs d'Informàtica.

Qui m'ho havia de dir! A la vellesa he après a emprar les noves tecnologies. Tot i la meva tossuderia al començament, que repetia i repetia que no me'n sortiria, he de reconèixer que ho he portat bastant bé i em noto tota cofoia de

poder enviar e-mails a les amigues, saber buscar els horaris dels trens, quina pel·lícula fan als cinemes Oscar un dia determinat ...

Damunt del llit de l'habitació petita, estan embolcallats amb un paper de colors cridaners i una gran llaçada els dos regals per obsequiar a les dues professores, la Marta i la Montse. M'ho he passat tant bé assistint a les seves classes, he après tant, m'han robat el cor la seva amabilitat i el seu tracte tan agradable i bondadós, és potser per tot això que estic tant contenta d'haver-los-hi preparat personalment aquest detall.

Han estat elles qui m'han animat a que el proper curs comparteixi les meves habilitats manuals amb totes les seves companyes. Serà una mena de classe espontània en la que oferiré la meva creativitat i saviesa en aquest tema.

Em sento molt important i beneïda per haver viscut suficient temps perquè els meus cabells es tornin blancs i jo segueixi conservant el somriure de la meva joventut.

Fer-se gran, fa més fàcil ser positiu, em preocupa menys el que el altres puguin pensar de mi, fins i tot crec que m'he guanyar el dret de poder estar equivocada.

M'agrada ser vella perquè envellir m'ha donat llibertat. Sé que no viure sempre però mentre estigui aquí no perdré el temps en queixar-me d'allò que va poder ser o preocupar-me pel que ha estat.

Menjaré xocolata tots el dies, em quedaré badant tanta estona com vulgui fruit de la fragància de les flors, gaudiré intensament dels meus moments personals

i somriuré cada matí al despertar-me tot percebent com els raigs de sol
s'escolen per la persiana del meu balcó.